

Ware Christelijke Religie

vervolg van Hoofdstuk 2

DE HEER DE VERLOSSER.

TOEVOEGING

109. Alle Kerken die vóór de komst van de Heer bestonden, waren uitbeeldende Kerken, die de Goddelijke waarheden, niet dan in een schaduw konden zien, maar na de komst van de Heer in de wereld, werd door Hem een Kerk gesticht, die de Goddelijke waarheden wel zag, of liever, kon zien in het licht.

Het onderscheid is dat tussen avond en morgen; de staat van de Kerk vóór de komst van de Heer wordt in het Woord ook 'avond' genoemd, en de staat van de Kerk ná Zijn komst wordt 'morgen' genoemd.

De Heer was vóór Zijn komst in de wereld weliswaar tegenwoordig bij de mensen van de Kerk, maar middellijk door engelen, die Hem uitbeelden; maar na Zijn komst is Hij bij de mensen van de Kerk onmiddellijk tegenwoordig, want Hij heeft in de wereld ook het Goddelijk Natuurlijke aangetrokken, waarin Hij bij de mensen tegenwoordig is.

De verheerlijking van de Heer is de verheerlijking van Zijn Menselijke, dat Hij in de wereld aannam, en het verheerlijkt Menselijke van de Heer is het Goddelijk Natuurlijke.

Dat dit zo is blijkt duidelijk hieruit, dat de Heer met Zijn gehele lichaam dat Hij in de wereld had, uit het graf wederopstond, en daarin ook niets ervan achterliet.

Dus dat Hij het Natuurlijk Menselijke van de eerste tot de laatste dingen daaruit met Zich meenam. Daarom zei Hij na de wederopstanding tot de discipelen, die geloofden een geest te zien: 'Ziet Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij, en ziet, want een geest heeft geen vlees en beenderen, gelijk gij ziet dat Ik heb', (Lucas 24:37,39).

Hieruit blijkt duidelijk, dat Zijn natuurlijk lichaam door de verheerlijking Goddelijk werd; daarom zegt Paulus, 'dat in Christus al de volheid van de Godheid lichamelijk woont, (Colossenzen 2:9); en Johannes, 'dat de Zoon van God, Jezus Christus, de ware God is', (1 Johannes 5:20,21).

Hieruit weten de engelen, dat de Heer alleen in de gehele geestelijke wereld volledig Mens is.

Het is in de Kerk bekend, dat alle eredienst bij de Israëlitische en Joodse natie louter uitwendig was, en dat deze een schaduw vooruitwierp van de innerlijke eredienst, die de Heer opende; en dat op deze wijze de eredienst vóór de komst van de Heer bestond uit beelden en figuren, die de ware eredienst in zijn juiste vorm uitbeeldden.

Weliswaar werd de Heer Zelf bij de Ouden gezien, want Hij zei tot de Joden: 'Abraham, uw vader verheugde zich, Mijn dag te zien, en hij zag en is verblijd geweest; Ik zeg u, eer Abraham was, ben Ik', (Johannes 8:56,58).

Maar aangezien de Heer toen alleen werd uitgebeeld, wat door de engelen plaats vond, waren alle dingen van de Kerk bij hen van uitbeeldende aard geworden; maar nadat Hij in de wereld gekomen was, verdwenen deze uitbeeldingen.

De innerlijke oorzaak hiervan was deze, dat de Heer in de wereld ook het Goddelijk Natuurlijke aantrok, en hierdoor niet alleen de innerlijke geestelijke mens verlicht, maar ook de uitwendig natuurlijke; en wanneer deze twee niet tezamen verlicht worden, dan is de mens als het ware in de schaduw; maar wanneer beide tezamen worden verlicht, dan is hij als het ware in het daglicht.

Want wanneer de innerlijke mens alleen verlicht wordt, en niet tevens de uitwendige, of wanneer alleen de uitwendige mens verlicht wordt, en niet tevens de innerlijke, dan is de mens zoals iemand die slaapt en droomt, en zich zodra hij ontwaakt de droom herinnert, en daaruit verschillende dingen opmaakt, die evenwel een spel van de verbeelding zijn; hij is ook zoals een slaapwandelaar en meent, dat hij de voorwerpen die hij ziet, in daglicht ziet.

Ook is het onderscheid tussen de staat van de Kerk vóór de komst van de Heer en die van de Kerk na Zijn komst gelijk iemand die een geschrift leest in de nacht bij het licht van de maan en sterren en zoals iemand, die het leest in het licht van de zon.

Dat het oog in het eerstgenoemde licht, dat slechts blank is, zich vergist, en in het laatstgenoemde licht, dat vlamachtig is, zich niet vergist, is duidelijk.

Daarom leest men over de Heer: 'De God Israëls heeft gezegd, de Rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Hij is als het licht van de morgen, wanneer de zon opgaat, in de morgen zonder wolken', (2 Samuël 23:3,4);

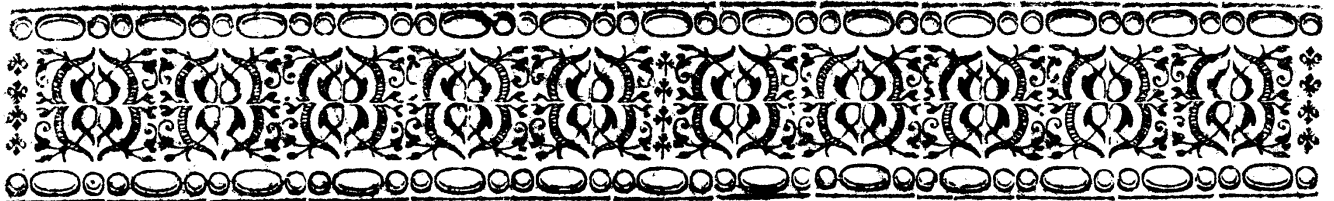
De God Israëls en de Rotssteen Israëls is de Heer; en elders: 'Het licht van de maan zal zijn als het licht van de zon, en het licht van de zon zal zeventvoudig zijn, als het licht van zeven dagen, ten dage als Jehovah de breuk van Zijn volk zal verbinden', (Jesaja 30:25,26).

Dit wordt gezegd over de staat van de Kerk na de komst van de Heer.

Kortom de staat van de Kerk vóór de komst van de Heer kan vergeleken worden met een oude vrouw, van wie het aangezicht was opgetut, en die zichzelf mooi vindt door het rouge van de make up; maar de staat van de Kerk ná de komst van de Heer kan vergeleken worden met een maagd, die mooi is door haar blozende gelaatskleur.

Evenzo kan de staat van de Kerk vóór de komst van de Heer vergeleken worden met de schil van een of andere vrucht, zoals van sinaasappelen, appelen, peren, druiven, en met de smaak daarvan, terwijl de staat van de Kerk na Zijn komst vergeleken kan worden met de inwendige dingen van die vruchten en met de smaak daarvan; en met andere dergelijke dingen meer.

En dit daarom, omdat de Heer, nadat Hij ook het Goddelijk Natuurlijke heeft aangetrokken, de innerlijke geestelijke en de uitwendige natuurlijke mens tegelijkertijd verlicht, want wanneer alleen de innerlijke mens verlicht wordt, en niet tevens de uitwendige, dan ontstaat er schaduw; evenzo wanneer alleen de uitwendige mens verlicht wordt en niet tegelijk de innerlijke.

110. Hieraan zullen drie gedenkwaardigheden worden toegevoegd.

De eerste gedenkwaardigheid:

Eens zag ik in de geestelijke wereld een vallende ster in de lucht, die op de aarde viel en waaromheen een lichtschijnsel was.

Het was een meteor, zo iets dat door het gewone volk een draak wordt genoemd.

Ik onthield de plaats waar hij neerviel, maar hij was verdwenen in het halfdonker bij het opgaan van de zon, zoals dat met elke vallende ster het geval is.

Na het aanbreken van de ochtend ging ik naar de plaats waar ik hem in de nacht had zien vallen, en zie, de grond daar bestond uit een mengsel van zwavel, ijzervijlsel en klei.

Plotseling verschenen toen twee tenten, de ene precies op die plaats en de andere terzijde, meer naar het zuiden.

Ik keek omhoog en zag een geest als een bliksemflits uit de hemel vallen en de tent binnen storten, die precies op de plaats stond waar de meteor was neergevallen.

Ik stond in de ingang van de andere tent en zag de geest in zijn tent die ook in de ingang stond.

Ik vroeg hem toen waarom hij zo uit de hemel neergevallen was; waarop hij antwoordde dat hij als een engel van de draak door de engelen van Michaël was neergeworpen.

‘Ik heb namelijk over een aantal zaken ten aanzien van mijn geloof gesproken, waarin ik mij bevestigd had in de wereld’, zei hij.

‘Onder meer dit; dat God de Vader en God de Zoon twee zijn en niet één, want heden ten dage geloven allen in de hemelen, dat ze één zijn zoals ziel en lichaam.

Alle beweringen daarmee in strijd, zijn zoals een prikkeling in hun neus of als een priem die hun oren doorboort, wat opwinding en pijn veroorzaakt.

Daarom wordt iedereen die dit tegenspreekt bevolen heen te gaan en wanneer hij aarzelt, wordt hij naar beneden geworpen’.

Toen ik dit had gehoord, zei ik tegen hem: ‘Waarom heeft u niet geloofd zoals zij?’ Hij gaf als antwoord, dat niemand na het heengaan uit de wereld iets anders kan geloven dan wat hij zichzelf door bevestiging heeft ingeprent; dit blijft in hem gegrift en kan niet uitgerukt worden, vooral niet datgene wat men bij zichzelf over God bevestigd heeft, aangezien ieder in de hemel zijn plaats heeft overeenkomstig zijn voorstelling van God. Ik vroeg hem verder door welke dingen hij zich daarin bevestigd had, dat de Vader en de Zoon twee waren.

Hij zei: ‘Hierdoor, dat in het Woord de Zoon tot de Vader bad, niet alleen vóór het lijden aan het kruis, maar ook gedurende dit lijden; en ook dat Hij Zich voor Zijn Vader vernederde.

Hoe kunnen ze dan één zijn, zoals ziel en lichaam één zijn in de mens.

Wie bidt er tot een ander en vernedert zich als voor een ander, als hijzelf die ander is? Dat doet niemand, zoveel te minder de Zoon van God.

Bovendien heeft de gehele christelijke kerk in mijn tijd de Godheid in personen verdeeld, en ieder persoon is er één op zichzelf, en wordt gedefinieerd als dat wat eigenlijk uit zichzelf blijft bestaan.’

Toen ik dit van hem gehoord had, antwoordde ik: ‘Uit hetgeen u zegt maak ik op dat u in het geheel niet weet op welke wijze God de Vader en God de Zoon één zijn.

En omdat u dit niet weet, heeft u zich in de valsheden bevestigd, die nog steeds in de Kerk aanwezig zijn, ten aanzien van God.

Weet u niet dat de Heer, toen Hij in de wereld was, een ziel had zoals ieder ander mens; waar had Hij deze anders vandaan dan vanuit God de Vader? Dat dit zo is blijkt duidelijk uit het Woord bij de evangelisten.

Wat is dan datgene wat de Zoon genoemd wordt, anders dan het menselijke dat uit het Goddelijke van de Vader ontvangen en uit de maagd Maria geboren werd? De moeder kan de ziel niet ontvangen; dit is geheel en al in strijd met de orde, waarin ieder mens geboren wordt.

Evenmin kan God de Vader de ziel vanuit Zichzelf ingeven en daarna terugtreden, zoals elke Vader in de wereld doet, omdat God Zijn eigen Goddelijk Wezen is en dit is één en ondeelbaar, en omdat het ondeelbaar is, is het Hijzelf.

Dit is de reden, waarom de Heer zegt, dat de Vader en Hij één zijn, en dat de Vader in Hem, en Hij in de Vader is en nog tal van dergelijke uitspraken meer.

Dit hebben ook de opstellers van de geloofsbelijdenis van Athanasius als het ware vanuit de verte gezien en daarom zeggen ze, nadat ze God in drie personen verdeeld hebben, niettemin dat in Christus God en Mens, dat wil zeggen het Goddelijke en het Menselijke, niet twee zijn, maar één, zoals ziel en lichaam in de mens.

Dat de Heer in de wereld tot de Vader bad als tot een ander, en dat Hij Zich voor de Vader vernederde als voor een ander, vond plaats volgens de uit de schepping vastgestelde orde.

Deze is onveranderlijk en overeenkomstig deze orde moet eenieder tot de verbinding met God voorwaarts gaan.

Deze orde bestaat hierin, dat zoals de mens door een leven overeenkomstig de wetten van de orde, die de geboden van God zijn, zich met God verbindt, verbindt God Zich evenzo met de mens en maakt hem vanuit het natuurlijke geestelijk.

Op dergelijke wijze verenigde de Heer Zich met Zijn Vader, en God de Vader Zich met Hem.

Was de Heer, toen Hij nog een klein kind was, niet zoals elk ander klein kind en toen Hij een knaap was, niet als elke andere knaap? Lezen we niet dat Hij toenam in wijsheid en genade; en later, dat Hij de Vader vroeg, Zijn Naam, dat wil zeggen, Zijn Menselijke te verheerlijken? Verheerlijken wil zeggen Goddelijk maken door de vereniging met Zichzelf.

Hieruit blijkt duidelijk waarom de Heer tot de Vader bad, terwijl Hij in die staat van zijn exinanitie ¹⁾ was, wat de staat was van Zijn voortgaan tot de vereniging met Zijn Vader.

Deze zelfde orde is bij de schepping in elk mens gegrift; namelijk zoals de mens door de waarheden vanuit het Woord zijn verstand voorbereidt, zo ook maakt hij het geschikt tot de aanneming van het geloof uit God.

Tevens, zoals hij door de werken van de naastenliefde zijn wil voorbereidt, evenzo stelt hij deze in staat om de liefde uit God op te nemen.

Net zoals de diamantbewerker een diamant snijdt, en deze geschikt maakt om de lichtglans op te nemen en uit te stralen.

Men bereidt zich voor tot de aanneming van God en tot de verbinding met Hem, door een leven overeenkomstig de Goddelijke Orde, en de wetten van die orde zijn alle geboden van God.

Deze heeft de Heer tot de laatste komma vervuld, en Zich zo gemaakt tot de Ontvanger van de Godheid in zijn gehele volheid.

Daarom zegt Paulus, dat 'in Jezus Christus al de volheid van de Godheid lichamenlijk woont', (Colossenzen 2:9).

Daarom zegt de Heer Zelf, 'dat alle dingen, die de Vader heeft, van Hem zijn', (Johannes 16:15).

Verder dient men in gedachten te houden, dat alleen de Heer actief is in de mens en dat de mens vanuit zichzelf louter passief is, maar door de invloeiing van het leven uit de Heer eveneens actief is. Vanuit deze voortdurende invloeiing uit de Heer schijnt het de mens toe, alsof hij uit zichzelf actief is; en omdat dit zo schijnt, heeft hij de vrije keuze, en deze wordt hem gegeven, opdat hij zichzelf kan voorbereiden om de Heer op te nemen tot de verbinding.

Deze verbinding kan alleen maar bestaan, als ze wederkerig is; en ze wordt wederkerig als de mens vanuit een vrije staat handelt en niettemin vanuit geloof al het actieve aan de Heer toeschrijft.'

Daarna vroeg ik hem of hij evenals zijn andere metgezellen, toegaf, dat God één is.

Hij antwoordde dat hij dit erkende en toen zei ik: 'Ik vrees helaas dat u in uw hart gelooft dat er geen God is.

Gaat niet alles wat iemand zegt vanuit de gedachte van het gemoed voort? Daarom kan het niet anders of deze belijdenis met de mond, dat God één is, moet de gedachte vanuit het gemoed verdrijven, dat er drie zijn.

Omgekeerd evenzo, het toegeven van zo'n gedachte van het gemoed dat er drie goden zijn, moet de uitgesproken erkenning dat God één is, onvermijdelijk verdrijven.

Wat volgt daaruit anders dan dat er geen God is.

Wordt op deze wijze niet al het tussenliggende van de gedachte tot de mond, en van de mond terug naar de gedachte, van zijn inhoud beroofd? Tot welke andere gevolgtrekking kan het gemoed dan anders komen over God, dan dat de natuur God is, en over de Heer, dat Zijn ziel òf uit de moeder òf uit Jozef is? Van deze twee voorstellingen wenden alle engelen in de hemel zich af als van afgrijselijke en schandelijke dingen.' Hierna werd deze geest weggezonden naar de afgrond waarover gehandeld wordt in de Openbaring, 'En zij opende de put van de afgrond en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven en de zon en het zwerk werden verduisterd door de rook van de put', (Openbaring 9:2 en verder), waar de engelen van de draak de geheimen van hun geloof bespreken.

Toen ik de volgende dag naar dezelfde plaats keek, zag ik in plaats van de tenten, twee opgerichte beelden in de vorm van mensen.

Ze waren gemaakt van het stof van de aarde, dat een mengsel was van zwavel, ijzer en leem. Een van de beelden scheen een scepter in de linkerhand te hebben, een kroon op het hoofd en een boek in de rechterhand.

Verder droeg het nog een vest, waarover diagonaal een sjerp was gegord, dat met een snoer van edelstenen versierd was en het gewaad waaierde van achteren uit in de richting van het andere beeld. Maar deze dingen waren door fantasie aan dit beeld gegeven.

Toen werd een stem gehoord van een van de volgelingen van de draak: 'Dit beeld stelt ons geloof voor als koningin, en het andere daarachter de naastenliefde als haar dienstmaagd.' Dit tweede beeld was van eenzelfde soort mengsel van stoffen gemaakt en was opgesteld achter het eind van het gewaad dat van de rug van de koningin neer golfde.

Het hield een blad in de hand waarop geschreven stond: 'Denk erom niet te dichtbij te komen en het kleed aan te raken.' Maar toen viel er plotseling een stortregen uit de hemel en doordrong beide beelden, die, omdat ze uit een mengsel van zwavel, ijzer en leem bestonden, begonnen op te borrelen, zoals dat het geval is met een mengsel van zulke stoffen, als er water overheen gegoten wordt. Zo, als brandend door een inwendig vuur, versmolten ze tot heuveltjes die daarna boven het land als grafheuvels uitstaken.

1) *staat van vernedering*

111. Tweede gedenkwaardigheid:

In de natuurlijke wereld is de spraak van de mens tweevoudig, omdat zijn denken tweevoudig is, uitwendig en innerlijk.

De mens kan namelijk spreken vanuit een innerlijke gedachte en tevens vanuit een uitwendige gedachte, en hij kan spreken vanuit een uitwendige en niet vanuit een innerlijke gedachte.

Ja, hij kan zelfs spreken tegen een innerlijke gedachte in, vandaar het veinzen, vleien en huichelen.

In de geestelijke wereld echter is de spraak van de mens niet tweevoudig, maar enkelvoudig.

Hij spreekt daar zoals hij denkt, anders vervormt zijn stem tot een scherp, schril geluid, dat pijn doet aan de oren.

Hij kan echter ook zwijgen zodat de gedachten die opkomen in zijn gemoed toch niet openbaar worden.

Als daarom een huichelaar in een groep wijzen komt, gaat hij òf heen òf hij trekt zich terug in een hoek van de kamer en maakt zich ongezien en houdt zich stil.

Eens waren velen in de geestelijke wereld bijeen die hier onderling gesprekken over hadden.

Ze zeiden dat niet anders kunnen spreken dan men denkt, heel moeilijk is voor hen die met de goede mensen samen zijn en niet op de juiste wijze hadden gedacht over God en over de Heer.

In het midden van de vergadering waren hervormden en velen uit hun geestelijkheid en naast hen de pauselijken met hun monniken.

Dezen zeiden dat dit niet zo moeilijk is; waarom zou het nodig zijn om anders te spreken dan men denkt, en als men misschien niet juist denkt, kan men dan niet de lippen op elkaar houden en zich stil houden? Een van de geestelijken zei: 'Wie denkt niet juist over God en over de Heer?' Maar enigen uit de vergadering zeiden: 'Laten we hen op de proef stellen.' Ze vroegen toen aan degenen die zich ten aanzien van God bevestigd hadden in een drievuldigheid van personen, om vanuit die gedachte te zeggen: 'één God'; maar ze konden het niet.

Ze kromden en plooiden hun lippen in allerlei bochten en konden in geen andere woorden een klank articuleren dan in die, welke met hun denkwijzen overeenkwamen.

Deze waren dus de voorstellingen van drie personen en vandaar drie goden.

Verder werd hun, die zich hadden bevestigd in een van de naastenliefde gescheiden geloof, gevraagd de naam Jezus uit te spreken; maar ze konden het niet.

Allen echter konden 'Christus' zeggen en ook 'God de Vader'.

Ze verwonderden zich hierover en zochten naar de oorzaak.

Ze vonden toen dit: ze hadden gebeden tot de Vader ter wille van de Zoon, en hadden niet gebeden tot de Heiland Zelf, en Jezus betekent heiland.

Verder werd hun gevraagd om vanuit de gedachte over het menselijke van de Heer te zeggen 'het Goddelijk Menselijke', maar niemand van de geestelijken, die daar aanwezig was, kon dit, maar enigen van de leken konden het wel.

Daarom werd dit dan ook het onderwerp van een diepgaand onderzoek.

Toen werden aan hen de volgende passages van de evangelisten voorgelezen:

1. 'De Vader heeft alle dingen in de hand van de Zoon gegeven', (Johannes 3:35); 'de Vader heeft de Zoon macht gegeven over alle vlees', (Johannes 17:2); 'alle dingen zijn Mij overgegeven van de Vader', (Mattheüs 11:27); 'Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde', (Mattheüs 28:18).

Toen werd hun gezegd: 'Houdt hieruit in uw gedachten vast, dat Christus zowel naar Zijn Goddelijke als naar Zijn Menselijke de God van hemel en aarde is, en spreekt op die manier het 'Goddelijk Menselijke' uit.

Maar toch konden ze dit niet en zeiden dat ze weliswaar iets van een gedachte vanuit het verstand daarover vasthielden, maar toch niets van een erkenning, en dat ze het daarom niet konden.

2. Daarna werd hun voorgelezen uit: (Lucas 1:32, 34 en 35), 'dat de Heer ten aanzien van het Menselijke de Zoon van Jehovah God was en dat Hij daar de Zoon van de Allerhoogste wordt genoemd en overal elders de Zoon Gods, en ook de Enigverwekte'.

Men verzocht hun dit in de gedachte vast te houden, en ook dat de Enigverwekte, de Zoon Gods, die in de wereld geboren werd, noodzakelijkerwijs God moet zijn, gelijk de Vader God is, en dan uit te spreken: het Goddelijk Menselijke.

Maar ze zeiden: 'We kunnen dit niet, aangezien onze geestelijke gedachte, die innerlijk is, geen gedachten die het dichtst bij de spraak liggen, toelaat, behalve die, welke in harmonie zijn met de innerlijke gedachte.' Ze werden hieruit gewaar dat het hun niet was toegestaan, hun gedachten te verdelen zoals in de natuurlijke wereld.

3. Daarna werden hun de woorden van de Heer tot Filippus voorgelezen; 'Filippus zei: Heer, toon ons de Vader; en de Heer zei: Die Mij ziet, ziet de Vader; gelooft u niet dat Ik in de Vader ben, en de Vader in Mij is', (Johannes 14:8 -11) en ook op andere plaatsen; 'dat de Vader en Hij één zijn', (Johannes 10:30).

Men zei hun om dit in gedachte te houden, en zo het Goddelijk Menselijke te zeggen, maar aangezien deze gedachte geen wortels had in de erkenning dat de Heer ook ten aanzien van het Menselijke God was, zo vertrokken ze hun lippen tot ze verontwaardigd werden omdat ze hun mond tot uitspreken wilden dwingen, maar het niet konden.

De oorzaak hiervan was, dat de ideeën die uit de erkenning voortvloeien, identiek zijn met de woorden van de taal bij hen die in de geestelijke wereld zijn.

Waar die voorstellingen niet zijn, bestaan de woorden niet, want ideeën worden woorden in de spraak.

4. Verder werd hun het volgende voorgelezen uit de in de gehele christelijke wereld aangenomen leer: dat het Goddelijke en het Menselijke in de Heer niet twee zijn, maar één, ja zelfs één persoon, verenigd als ziel en lichaam in de mens.

Dit is uit de geloofsbelijdenis van Athanasius en erkend door de concilies.

Er werd tot hen gezegd: 'Dit geeft u in ieder geval enig idee en maakt het u mogelijk te erkennen,

dat het Menselijke van de Heer Goddelijk is, aangezien Zijn ziel Goddelijk is, want het behoort tot de leer van uw Kerk, die u erkend hebt in de wereld.

Bovendien is de ziel het wezen zelf van de mens.

Het lichaam is daarvan de vorm, en wezen en vorm maken één, zoals zijn en bestaan, en zoals de werkende oorzaak van de werking, en de werking zelf.' Ze hielden deze voorstelling vast en wilden van hieruit het 'Goddelijk Menselijke' uitspreken, maar ze konden het niet.

Hun innerlijke voorstelling over het menselijke van de Heer verdreef en vernietigde deze nieuwe, toegevoegde voorstelling, zoals zij die noemden.

5. Opnieuw werd nog het volgende uit Johannes aan hen voorgelezen: 'Het Woord was bij God, en God was het Woord, en het Woord is vlees geworden', (Johannes 1:1,14), en ook dit: 'Jezus Christus is de ware God en het eeuwige Leven', (1 Johannes 5:20); en van Paulus: 'In Christus Jezus woont al de volheid van de Godheid lichamelijk', (Colossenzen 2:9).

Er werd hun verzocht op deze wijze te denken: namelijk dat God, die het Woord was, Mens werd; en dat Hij de ware God was; en dat al de volheid van de Godheid in Hem lichamelijk woonde.

Ze deden dit, maar alleen in hun uitwendige gedachte; daarom konden ze, vanwege de tegenstand van de innerlijke gedachte, het 'Goddelijk Menselijke' niet uitspreken.

Ze zeiden openlijk dat ze geen voorstelling konden hebben van het Goddelijk Menselijke, aangezien God God is en de mens mens is.

'God is toch geest en over een geest hebben we hetzelfde gedacht als over wind of ether'.

6. Tenslotte werd tegen hen gezegd: '

U weet, dat de Heer gezegd heeft: Blijft in Mij, en Ik in u; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt u niets doen', (Johannes 15:4,5).

Aangezien enigen uit de engelse geestelijkheid aanwezig waren, werd aan hen een gedeelte uit een van hun gebeden bij de Heilige Communie voorgelezen: 'For, when we spiritually eat the flesh of Christ and drink the blood, then we dwell in Christ, and Christ in us.' [Want als wij geestelijk het vlees van Christus tot ons nemen en Zijn bloed drinken, dan verblijven wij in Christus en Christus in ons].

Als u nu denkt dat dit niet mogelijk is tenzij het menselijke van de Heer Goddelijk is, spreekt dan ook de erkenning van die gedachte 'het Goddelijk Menselijke' uit.' Ze konden het echter niet, want zo diep was de voorstelling in hen geprent, dat het Goddelijke niet menselijk en het menselijke niet Goddelijk kan zijn.

Zijn goddelijke was uit het goddelijke van 'een zoon uit het eeuwige' en Zijn menselijke was gelijk aan het menselijke van ieder ander mens.

Maar er werd hun gezegd: 'Hoe kunt u zo denken; kan een redelijk gemoed ooit denken dat er een zoon uit God geboren is uit het eeuwige?'

7. Hierna richtten ze zich tot het evangelische gezelschap en zeiden dat de Augsburger Geloofsbelijdenis en Luther leerden, dat de Zoon van God en de Zoon des mensen in Christus één persoon zijn.

Ook ten aanzien van de menselijke natuur is Hij almachtig en alomtegenwoordig en dat Hij ten aanzien van deze natuur aan de rechterhand van God de Vader zit.

Hij regeert alle dingen in de hemelen en op aarde, Hij vervult alle dingen, is met ons en woont en werkt in ons.

Ook is er geen onderscheid in aanbidding, aangezien door die menselijke natuur die men ziet, de Godheid die men niet ziet, aanbeden wordt en dat in Christus, God Mens en de Mens God is.

Toen ze dit hoorden, zeiden ze: 'Is dit werkelijk waar?' Ze keken om zich heen en zeiden direct daarop: 'We hebben dit vroeger niet geweten en daarom kunnen we niet zeggen, het Goddelijk

Menselijke.’ Maar enigen zeiden: ‘Wij hebben dit wel gelezen en hebben erover geschreven, maar toch waren het, als we in onszelf daarover nadachten, slechts woorden waarvan we geen innerlijke voorstelling hadden’.

8. Tenslotte wendden ze zich tot de pauselijken en zeiden: ‘Misschien kunt u het Goddelijk Menselijke uitspreken, omdat u gelooft dat in uw eucharistie in het brood en de wijn, en in elk deel daarvan, Christus geheel en al aanwezig is.

U aanbidt Hem ook als de allerheiligste God, wanneer u de hostie toont en ronddraagt.

Ook noemt u Maria de Godbarende of de moeder Gods, waardoor u erkent dat zij God, dat wil zeggen, het Goddelijk Menselijke heeft voortgebracht.’ Ze wilden dit toen uitspreken, maar omdat toen de stoffelijke voorstelling van het lichaam en het bloed van Christus in hen opkwam, en ook het geloof dat Zijn Menselijke van Zijn Goddelijke gescheiden kon worden en dat dit daadwerkelijk gescheiden is bij de paus, op wie alleen de menselijke macht en niet de goddelijke werd overgedragen, konden ze het niet uitspreken.

Toen verhief zich een monnik die zei, dat hij zich het Goddelijk Menselijke kon indenken met betrekking tot de allerheiligste maagd Maria en eveneens met betrekking tot de heilige van zijn klooster.

Een andere monnik trad naderbij en zei: ‘Ik kan uit de voorstelling van mijn gedachte, die ik nu koester, eerder het Goddelijk Menselijke zeggen met betrekking tot de allerheiligste paus dan met betrekking tot Christus.’ Toen echter trokken enigen van de pauselijken hem terug en zeiden: ‘U moet zich schamen.’ Daarna zag men de hemel geopend en er verschenen tongen als kleine vlammen die neerdaalden en bij sommigen invloeiden.

Dezen vierden toen het Goddelijk Menselijke van de Heer, en zeiden: ‘Doet toch de voorstelling van drie goden weg, en gelooft dat in de Heer al de volheid van de Godheid lichamelijk woont; en dat de Vader en Hij één zijn, zoals de ziel en het lichaam één zijn.

God is noch wind noch ether, maar Hij is Mens.

Doet dit en u zult met de hemel verbonden worden en uit de Heer zult u de naam Jezus kunnen noemen en het Goddelijk Menselijke kunnen zeggen.’

112. Derde gedenkwaardigheid:

Toen ik eens kort na het aanbreken van de ochtend ontwaakte, ging ik de tuin in aan de voorzijde van het huis.

Ik zag de zon opgaan in haar pracht en rond daaromheen een halo die eerst zwak glom en daarna steeds duidelijker werd en blonk als van goud.

Onder de rand daarvan was een opklimmende wolk die door de vlam van de zon als een karbonkel ¹⁾ flonkerde.

Ik viel toen, naar aanleiding van de fabels van de alleroudste volken, daarover in gepeins; hoe zij Aurora ²⁾ voorstelden met zilveren vleugels, terwijl ze goud in haar mond droeg.

Terwijl mijn gemoed zich daaraan verlustigde, kwam ik in de geest, en ik hoorde enige geesten met elkaar spreken: ‘Was het ons toch eens gegeven met de vernieuwer te spreken die onder de leiders van de Kerk de twistappel geworpen heeft, waarop velen van de leken toeschoten, hem opraapten en onder onze ogen hielden.’ Onder de appel verstonden ze het kleine geschrift, getiteld: ‘Beknopte uiteenzetting van de Leer van de Nieuwe Kerk’.

Ze zeiden: ‘Het is ongetwijfeld iets schismatisch ³⁾ waaraan tot dusver nog niemand gedacht heeft.’

Toen hoorde ik een van hen uitroepen: ‘Wat schismatisch? Het is ketters!’ Maar enigen die naast hem stonden, voegden hem toe: ‘Zwijg toch, houd je mond, het is niet ketters! Hij haalt vele uitspraken uit het Woord aan waaraan onze beginnelingen, waaronder wij de leken verstaan, aandacht geven en waarmee ze instemmen’.

Toen ik dit hoorde, want ik was in de geest, ging ik op hen toe en zei: ‘Hier ben ik, wat is er?’

Terstond zei een van hen, die, zoals ik naderhand vernam, een Duitser was en in Saksen was geboren en op een toon van gezag had gesproken: ‘Waar haalt u de moed vandaan, om de eredienst omver te werpen, die in de christelijke wereld zo vele eeuwen lang was ingesteld en die daarin bestond, dat God de Vader als Schepper van het heelal, en zijn Zoon als Middelaar, en de Heilige Geest als Werker moeten worden aangeropen.

U scheidt de eerste en de laatste God van een persoonlijkheid, terwijl toch de Heer Zelf zegt: ‘Wanneer gij bidt, bidt aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome’.

Werd het daarom niet bevolen, dat we God de Vader zouden aanroepen?’ Nadat dit was gezegd ontstond er een stilte; en allen die met hem instemden stonden daar als dappere zeelieden op hun oorlogsschepen, wanneer ze de vijandelijke vloot zien, klaar om te roepen: ‘Laten we de strijd beginnen, de overwinning is zeker.’ Toen begon ik te spreken en zei: ‘Wie van u weet niet, dat de Heer uit de hemel neerdaalde en Mens werd.

Men leest toch in het Woord: Het Woord was bij God, en God was het Woord, en het Woord is vlees geworden.

Wie van u weet verder niet dat in Christus, geboren uit de maagd Maria, God Mens is en de Mens God is’.

Hierbij keek ik de evangelischen aan, onder wie zich de leider bevond, die mij had toegesproken. Hierover ontstond echter in het gezelschap enige beroering, en daarom zei ik: ‘Weet u dit niet? Het is volgens de leer van uw belijdenis, die de ‘Formula Concordiae’⁴⁾ wordt genoemd, waarin dit wordt gezegd en met vele dingen wordt bekrachtigd.’ De leider keerde zich toen tot de vergadering en vroeg of zij dit wisten; maar ze antwoordden: ‘Wij hebben in dat boek weinig over de Persoon van Christus gestudeerd, maar we hebben daar wel gezweet over het artikel over: ‘de Rechtvaardiging door het geloof-alleen’, niettemin als men dat daarin kan lezen zijn wij daarmee tevreden’.

Toen herinnerde een van hen het zich en zei: ‘Het staat er inderdaad in en verder nog, dat de Menselijke Natuur van Christus verheven werd tot Goddelijke Majesteit en tot alle attributen daarvan, alsmede, dat Christus in die Majesteit aan de rechterhand van Zijn Vader zit.’ Nadat ze dit gehoord hadden, zwegen ze.

Na deze instemming nam ik het woord opnieuw en zei: ‘Daar dit zo is, wat is dan de Vader anders dan de Zoon, en wat de Zoon anders dan de Vader?’.

Maar omdat dit nogmaals hun oren beledigde, ging ik verder en zei: ‘Hoort naar de woorden van de Heer Zelf en als u daar vroeger geen aandacht aan hebt gegeven, geeft er dan nu aandacht aan, want Hij zei: ‘De Vader en Ik zijn één’; ‘de Vader is in Mij en Ik in de Vader’; ‘Vader, al het Mijne is het Uwe, en al het Uwe is het Mijne’; ‘die Mij ziet, ziet de Vader’.

Wat wil dit anders zeggen dan dat de Vader in de Zoon, en de Zoon in de Vader is en dat zij één zijn, zoals ziel en lichaam in de mens, en dat zij zo één Persoon zijn? Dit moet ook tot uw geloof behoren, als u gelooft in de geloofsbelijdenis van Athanasius, waarin soortgelijke dingen gezegd worden.

Maar neemt uit de citaten die ik tot u sprak, alleen deze ene uitspraak van de Heer: ‘Vader, al het Mijne is het Uwe en al het Uwe is het Mijne.’ Wat wil dit anders zeggen, dan dat het Goddelijke van de Vader tot het Menselijke van de Zoon, en het Menselijke van de Zoon tot het Goddelijke van de Vader behoort? Zodoende is in Christus God Mens en de Mens God en zo zijn zij één, zoals ziel en lichaam één zijn.

Elk mens kan ook hetzelfde zeggen over zijn ziel en lichaam, namelijk; al het uwe is het mijne en al het mijne is het uwe; u bent in mij en ik in u; die mij ziet, ziet u; wij zijn één naar persoon en leven. Dit komt omdat de ziel de volledige persoon doordringt, geheel en in elk deel van de mens, want het leven van de ziel is het leven van het lichaam en tussen hen is wederkerigheid.

Hieruit blijkt duidelijk, dat het Goddelijke van de Vader de ziel van de Zoon is, en dat het

menselijke van de zoon het lichaam van de Vader is.

Vanwaar komt de ziel van de Zoon anders dan uit de Vader, en vanwaar komt Zijn lichaam anders dan uit de moeder.

Gezegd wordt: 'het Goddelijke van de Vader', en bedoeld wordt 'de Vader Zelf', aangezien Hij en Zijn Goddelijke hetzelfde is; ook is dit één en ondeelbaar.

Dat dit zo is blijkt uit de volgende woorden van de engel Gabriël tot Maria: 'De kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen, en de Heilige Geest zal over u komen; en het Heilige dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden'; en kort hiervoor wordt Hij de Zoon van de Allerhoogste genoemd, en elders de Enigverwekte Zoon.

Maar u die Hem alleen de Zoon van Maria noemt, vernietigt de voorstelling van Zijn Godheid, maar het zijn alleen geleerden onder de geestelijken en ontwikkelden onder de leken die haar vernietigen. Zij doen dit op die momenten als ze hun gedachten boven de zinnelijke dingen van hun lichaam verheffen en uitzien naar de heerlijkheid van hun roem, echter het licht, waardoor de heerlijkheid van God binnentreedt, wordt dan niet alleen verduisterd maar ook uitgeblust.

Maar laten we terugkeren tot het gebed van de Heer waar gezegd wordt: 'Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd; Uw koninkrijk kome.' U, die hier aanwezig bent verstaat daaronder de Vader, alleen in Zijn Goddelijke, ik echter begrijp Hem in Zijn Menselijke, en dit menselijke is ook de naam van de Vader.

Want de Heer zei: 'Vader, verheerlijk uw naam', dat wil zeggen, Uw Menselijke, en wanneer dit is geschied komt het koninkrijk Gods.

Dit gebed werd voor deze tijd bevolen, namelijk opdat men zich zou richten tot God de Vader door Zijn Menselijke.

De Heer heeft ook gezegd: 'Niemand komt tot de Vader dan door Mij'; en bij de profeet Jesaja: 'Een knaap is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, wiens naam is God, Held, Vader der eeuwigheid'; en elders: 'Gij, Jehovah, onze Vader, onze Verlosser, van de eeuw aan is Uw naam'; en in duizend andere plaatsen, waar de Heer onze Heiland 'Jehovah' wordt genoemd.

Dit is de ware verklaring van dit gebed.' Nadat ik dit gezegd had, zag ik hen aan en bemerkte de veranderingen van hun gelaatsuitdrukking overeenkomstig de veranderingen van hun gemoed.

Sommigen keken mij instemmend aan en anderen wendden zich, niet instemmend, van mij af.

Toen zag ik aan de rechterzijde een opaalkleurige wolk, en aan de linkerzijde een donkere wolk, en onder beide leek het te regenen.

Onder de laatstgenoemde leek het op een stortregen zoals in de late herfst, en onder de eerstgenoemde leek het op dauw aan het begin van de lente.

Toen plotseling, was ik weer uit die staat in de geest, en was weer in het lichaam en keerde zo uit de geestelijke wereld in de natuurlijke wereld terug.

- 1) *edelgesteente met een intens rode kleur*
- 2) *het morgenrood*
- 3) *zaken die met een afscheiding of scheuring in een kerk hebben te maken*
- 4) *belijdenisschrift van de Luthersen*

113. Ik keek uit in de wereld der geesten en zag een leger op rode en zwarte paarden.

Zij die er op zaten zagen er uit als apen met het gezicht en de borst naar de lendenen en naar de staart en met het achterhoofd en de rug naar de hoofden van de paarden gekeerd.

De teugels hingen losjes om de hals van de ruiters en ze schreeuwden tegen de ruiters op witte paarden.

Ze rukten met beide handen aan de teugels, maar op die manier trokken ze de paarden uit de strijd terug; dit deden zij aanhoudend.

Twee engelen daalden uit de hemel neer, kwamen naar mij toe en zeiden: ‘Wat ziet u?’ Ik vertelde dat ik een potsierlijke stoet ruiters had gezien en ik vroeg wat dit was en wie ze waren. De engelen antwoordden: ‘Ze zijn uit de plaats die Armageddon wordt genoemd, (Openbaring 16:16) waarin ze bij elkaar zijn gekomen met enige duizenden, om te strijden tegen hen die behoren tot de Nieuwe Kerk van de Heer, die het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd. Ze spraken op die plaats over de Kerk en de godsdienst, terwijl er bij hen toch niet iets van de Kerk was, want ze hadden niet enig geestelijk ware, noch iets van godsdienst, omdat ze niet enig geestelijk goede hadden. Ze spraken daar met mond en lippen over het een en ander, maar alleen om daardoor heerschappij te verkrijgen. Ze hadden in hun jonge jaren geleerd, het geloof-alleen te bevestigen, en ook iets over God. Toen ze echter tot hogere ambten in de Kerk waren opgeklommen, hielden ze deze dingen nog een tijd lang vast. Toen begonnen ze niet langer aan God en de hemel te denken, maar aan zichzelf en de wereld, dus niet aan de eeuwige zaligheid en het eeuwige geluk, maar aan tijdelijke verhevenheid en rijkdom. Daardoor wierpen ze de in hun jonge jaren opgenomen leerstellige zaken uit de innerlijke dingen van hun gemoed die met de hemel gemeenschap hebben en vandaar in het licht van de hemel zijn, en wierpen die weg in de uiterlijke dingen van het redelijk gemoed, die met de wereld gemeenschap hebben en vandaar in het schijnsel van de wereld zijn. Uiteindelijk wierpen ze die neer in het zinnelijk natuurlijke. Vandaar zijn de leerstellige dingen van de Kerk bij hen een zaak alleen van de mond geworden en niet langer van de gedachte uit de rede, en nog minder van de aandoening vanuit de liefde. Aangezien ze zichzelf van zo’n geaardheid hebben gemaakt, laten ze het Goddelijk Ware niet toe en hetgeen van de Kerk is, noch enig echt goede dat tot de godsdienst behoort. De innerlijke dingen van hun gemoed zijn, ter vergelijking, geworden als flessen gevuld met een mengsel van ijzervijlsel en zwavelpoeder, waarin, als er water op wordt gegoten, eerst verhitting ontstaat, en dan een vlam waardoor deze flessen uiteen barsten. Zo ook als ze iets horen over het levende water, dat het echte Ware van het Woord is; als dit door hun oren binnendringt, ontsteken en ontvlammen ze met heftigheid en verwerpen het als iets dat hun hoofd uiteen zou doen barsten. Dezen zijn het die aan u als apen verschenen, achterstevoren gezeten op rode en zwarte paarden met de teugels om hun hals. Want zij die het Ware en Goede van de Kerk uit het Woord niet liefhebben, willen niet naar de voorste delen van enig paard zien, maar naar de achterste daarvan. Want het paard betekent het inzicht of verstand van het Woord: het rode paard, het verstand van het Woord, maar verdorven ten aanzien van het goede, en het zwarte paard, het verstand van het Woord, maar verdorven ten aanzien van het ware. Dat ze kriegsgehuil lieten horen voor het gevecht tegen de ruiters op de witte paarden, is omdat het witte paard het verstand van het Woord ten aanzien van het ware en goede betekent. Dat ze hun paarden met de hals schenen terug te trekken, kwam omdat ze de strijd vreesden, en bang waren dat het ware van het Woord velen zou bereiken en dit zo in het licht zou komen. Dit is de verklaring’. De engelen zeiden verder: ‘Wij zijn van het hemels gezelschap dat Michaël wordt genoemd en wij ontvingen door de Heer het bevel neer te dalen in de plaats Armageddon, waaruit u de ruitery hebt zien uitbreken. Door Armageddon wordt bij ons in de hemel de staat en de gezindheid aangeduid van het strijden uit vervalste waarheden. Deze staat en gezindheid ontspringen aan de liefde tot overheersen en tot uitblinken boven allen.

Omdat we bij u het verlangen bemerkten om meer van deze strijd te weten, zullen we er een en ander over meedelen.

Na onze neerdaling uit de hemel naderden we die plaats Armageddon en zagen daar enige duizenden geesten bij elkaar, maar we gingen deze vergadering niet binnen.

Aan de zuidzijde van die plaats stonden enkele huizen; daar waren jongens met hun leraren.

We gingen er binnen en ze ontvingen ons hartelijk en we voelden ons bij hen op ons gemak.

Ze waren allen mooi van uiterlijk door hun levendige ogen en door het enthousiaste spreken.

Het leven in hun ogen hadden ze vanuit de gewaarwording van het ware, en het enthousiasme in het spreken vanuit de aandoening van het goede.

We gaven hun daarom hoeden waarvan de randen versierd waren met belegsels van gouddraad, waarin parels waren geweven.

Ook gaven we hun kleding van een witte kleur, geschakeerd met hemelsblauw.

We vroegen hun of ze al eens een blik hadden geworpen op de naburige plaats die Armageddon wordt genoemd.

Ze zeiden dat ze dit hadden gedaan door een venster onder het dak van het huis.

Ze hadden daar een bijeenkomst gezien van mensen die verschillende gedaanten hadden aangenomen; nu eens als lange mensen en dan weer in het geheel niet als mensen maar als standbeelden en uitgesneden afgodsbeelden, met er rond omheen een geknielde menigte.

Ook deze geesten, zeiden ze, verschenen ons onder verschillende gedaanten: sommigen als mensen, anderen als luipaarden, weer anderen als bokken.

Deze laatste groep met naar beneden gebogen horens waarmee ze de grond omwoelden.

We konden deze gedaanteverwisselingen verklaren en vertellen wie ze uitbeeldden en wat ze betekenden.

Maar om op het eerdere terug te komen; toen de vergaderden hadden gehoord dat wij in die huizen waren binnengegaan, zeiden ze onder elkaar: 'Wat willen zij bij die knapen? Laten we er een paar uit onze groep naar hen toezenden om ze weg te sturen.' Dus stuurden ze er enkelen en toen ze bij ons waren, zeiden ze: 'Waarom bent u deze huizen binnengegaan? Waar komt u vandaan? Wij bevelen u krachtens onze gezag hier om weg te gaan!' Wij antwoordden echter: 'U kunt ons dit niet vanwege uw bevoegdheid gebieden; u bent weliswaar in uw eigen ogen als de Enakim ¹⁾, en zij die hier zijn lijken u dwergen toe, maar toch hebt u hier noch macht noch recht, tenzij door listen die evenwel toch niets kunnen uitrichten.

Gaat daarom weer naar uw kameraden terug om te melden dat wij uit de hemel hierheen gezonden zijn, om te onderzoeken of bij u al dan niet iets van godsdienst is; zo niet, dan zult u uit deze plaats worden geworpen.

Legt hun daarom het volgende voor, waarin het wezenlijke zelf van de Kerk en de godsdienst is gelegen: hoe verstaan zij deze woorden in het gebed van de Heer: Onze Vader die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome'.

Nadat ze dit gehoord hadden, zeiden ze eerst: 'Wat is dit?', daarna echter zeiden ze dat ze het zouden overleggen.

Ze gingen weg en zeiden deze dingen tegen hun metgezellen; dezen vroegen echter: 'Wat betekent dit en wat voor vraag is dit?' Maar ze begrepen de verborgenheid, namelijk dat de vraagstellers weten wilden, of deze woorden de wijze waarop zij door hun geloof tot God de Vader naderen, zouden bevestigen.

Daarom zeiden ze: 'De woorden zijn duidelijk, namelijk, dat men moet bidden tot God de Vader, en dat men, aangezien Christus onze middelaar is, tot God de Vader ter wille van de Zoon moet bidden.' In hun verontwaardiging kwamen ze toen snel naar ons toe om het ons recht in het gezicht te vertellen, terwijl ze dreigden ons aan de oren te zullen trekken.

Ze verlieten daarna die plaats en gingen een park in vlakbij de huizen waarin de jongens en hun onderwijzers waren.

In het midden van het park was de grond opgehoogd zoals een strijdperk.

Ze hielden elkaar bij de hand en gingen deze plaats binnen.

Wij waren daar al en wachtten hen op.

Er lagen graszoden, die opgestapeld waren tot heuveltjes, waarop ze gingen zitten.

Ze zeiden tegen elkaar: 'In hun aanwezigheid zullen wij niet gaan staan maar zitten.' Toen zei een van hen die de gedaante van een engel van het licht kon aannemen en door de overigen was afgevaardigd om met ons te spreken: 'U hebt ons gevraagd onze mening te geven ten aanzien van de eerste woorden in het gebed van de Heer, namelijk hoe wij deze verstaan.

Daarom zeg ik u dat wij die als volgt verstaan, dat men bidden moet tot God de Vader, en aangezien Christus onze middelaar is en wij door Zijn verdienste zalig worden, dat men uit het geloof in Zijn verdienste tot God de Vader moet bidden.' Maar toen zeiden we tegen hen: 'Wij zijn uit het hemels gezelschap, dat Michaël wordt genoemd en we zijn gezonden om u te bezoeken en te onderzoeken, of u, die hier op deze plaats bij elkaar bent, enige godsdienst heeft of niet.

De voorstelling van God immers doordringt elk onderdeel van de godsdienst en daardoor ontstaat verbinding, en door de verbinding het heil.

Wij in de hemel bidden dagelijks dit gebed, evenals de mensen op aarde, en dan denken we niet aan God de Vader, aangezien Hij onzichtbaar is, maar aan Hem in Zijn Goddelijk Menselijke, aangezien Hij daarin zichtbaar is.

Door u wordt Hij in dat Goddelijk Menselijke, Christus genoemd, maar door ons de Heer.

Zo is de Heer voor ons de Vader in de hemelen.

De Heer heeft ook geleerd, 'dat Hij en de Vader één zijn; dat de Vader in Hem en Hij in de Vader is; en dat wie Hem ziet, de Vader ziet; vervolgens dat niemand tot de Vader komt dan door Hem'.

Verder, 'dat het de wil van de Vader is, dat men in de Zoon gelooft, en dat wie de Zoon niet gelooft, het leven niet ziet; ja zelfs dat de toorn van God op hem blijft'.

Hieruit blijkt duidelijk dat men zich tot de Vader richt door de Zoon en in Hem, en daar dit zo is, heeft hij ons ook geleerd dat Hem alle macht gegeven is in de hemel en op aarde.

In dit gebed wordt gezegd: 'Uw Naam worde geheiligd, Uw Koninkrijk kome', en uit het Woord hebben we aangetoond, dat Zijn Goddelijk Menselijke de Naam van de Vader is, en dat het Koninkrijk van de Vader komt, als men zich rechtstreeks tot de Heer richt en dat het dus niet komt als men zich rechtstreeks tot God de Vader richt.

Daarom heeft de Heer de discipelen ook bevolen, het Koninkrijk Gods te prediken, en dit nu wordt bedoeld met het Koninkrijk Gods.' Toen ze dit gehoord hadden zeiden de tegenstanders: 'U haalt vele dingen uit het Woord aan, en misschien hebben wij dergelijke zaken daar wel gelezen, maar we herinneren ze ons niet.

Opent u daarom voor ons het Woord en leest daaruit die plaatsen, vooral die waarin gezegd wordt, dat het Koninkrijk van de Vader dan komt, wanneer het Koninkrijk des Heren komt.' Toen zeiden ze tegen de jongens: 'Brenge het Woord.' Ze brachten dit en wij lazen daaruit het volgende voor: 'Johannes predikende het evangelie van het koninkrijk, zei: de tijd is vervuld, het koninkrijk Gods is nabij gekomen', (Marcus 1:14,15; Mattheüs 3:2); Jezus Zelf predikte het evangelie van het koninkrijk, en dat het koninkrijk van God was nabij gekomen, (Mattheüs 4:17,23; 9:35); Jezus gebod de discipelen, 'het koninkrijk van God te prediken en te verkondigen', (Marcus 16:15; Lucas 8:1; 9:60); zo ook de zeventig die Hij uitzond', (Lucas 10:9,1; en ook elders, zoals: 'Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet: blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie; Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid van Zijn Vader, met Zijn engelen, en dan zal Hij eenieder vergelden naar zijn daden.

Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen die hier staan die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in Zijn koninklijke waardigheid', (Mattheüs 11:5; 16:27,28); 'Want ieder die zijn leven zal willen behouden, die zal het

verliezen, maar ieder die zijn leven verliezen zal om Mijntwil en om des evangelies wil, die zal het behouden'; 'Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen maken, voordat zij zien, dat het Koninkrijk Gods gekomen is met kracht'; 'En indien uw oog u tot zonde zou verleiden, ruk het uit.

Het is beter dat gij met één oog het koninkrijk Gods binnengaat, dan dat gij met twee ogen in de hel geworpen wordt'; 'Jezus zei: Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand die huis of broeders of zusters of moeder of vader of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om Mij en om het evangelie, of hij ontvangt het honderdvoudig terug'; 'nu, in deze tijd, huizen en broeders en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven'; 'Gezegend het komend rijk van onze vader David'; 'Hosanna in de hoogste hemelen', (Marcus 8:35; 9:1,47; 10:29,30; 11:10); 'En de engel antwoordde en zei tot hem: Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijde boodschap te verkondigen'; 'En de engel zei tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk ten deel zal vallen; U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David'; 'Maar Hij sprak tot hen: Ook aan de andere steden moet Ik het evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden'; 'En Hij antwoordde en zei tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij gezien en gehoord hebt: Blinden worden ziende, lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt, armen ontvangen het evangelie, en zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt'; 'En Hij sprak een gelijkenis tot hen: Let op de vijgenboom en op al de bomen.

Zodra zij uitlopen, weet gij uit uzelf, omdat gij het ziet, dat de zomer reeds nabij is.

Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten dat het Koninkrijk Gods nabij is'; 'Want Ik zeg u: Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is', (Lucas 1:19; 2:10,11; 4:43; 7:22; 21:30, 31; 22:18).

Het koninkrijk van God, dat verkondigd werd, was het koninkrijk van de Heer, en dus het koninkrijk van de Vader.

Dat dit zo is, blijkt duidelijk uit het volgende: 'De Vader heeft alle dingen gegeven in de hand van de Zoon', (Johannes 3:35); 'De Vader heeft de Zoon macht gegeven over alle vlees', (Johannes 17:2); 'alle dingen zijn mij overgegeven van de Vader', (Mattheüs 11:27); 'Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde', (Mattheüs 28:18).

Verder hieruit: 'Jehovah Zebaoth is Zijn naam, en Verlosser, de Heilige Israëls'; 'Hij zal de God van de gehele aarde genaamd worden', (Jesaja 54:5); 'ik zag en ziet, een als een Mensenzoon, en Hem werd gegeven heerschappij, heerlijkheid, en het koninkrijk, en alle volken en natiën zullen Hem vereren'; 'Zijn heerschappij is een heerschappij voor eeuwig, die niet vergaan zal, en Zijn koninkrijk een rijk, dat niet te gronde zal gaan', (Daniël 7:13,14); 'toen de zevende engel gebazuind had, hoorde men grote stemmen in de hemelen, zeggende: de koninkrijken der wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus, en Hij zal regeren in de eeuwen der eeuwen', (Openbaring 11:15; 12:10).

Bovendien onderrichtten we hen uit het Woord, dat de Heer in de wereld kwam niet alleen om de engelen en de mensen te verlossen, maar ook om hen met God de Vader te verenigen door Hem en in Hem; want hij heeft ons geleerd, 'dat zij, die in Hem geloven, in Hem zijn en Hij in hen is', (Johannes 6:56; 14:20; 15:4,5).

Toen ze dit gehoord hadden, vroegen ze: 'Hoe kan dan uw Heer Vader genoemd worden?' We zeiden: 'Op grond van hetgeen werd voorgelezen en van hetgeen volgt: 'Een Knaap is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, wiens naam is God, Held, Vader der eeuwigheid.', (Jesaja 9:5); 'U bent onze Vader; Abraham kent ons niet, en Israël erkent ons niet'; 'U, Jehovah, bent onze Vader, onze Verlosser van de eeuw aan is Uw naam', (Jesaja 63:16).

Zei Hij niet tot Filippus, die de Vader wilde zien: 'Filippus, hebt gij mij niet gekend; wie Mij ziet, ziet de Vader', (Johannes 14:9; 12:45).

Wie anders is dan de Vader, dan die Filippus met zijn eigen ogen zag? Hieraan voegden we nog toe: 'In de gehele christelijke wereld wordt gezegd, 'dat zij, die van de Kerk zijn, het lichaam van Christus uitmaken en in Zijn lichaam zijn'; hoe kan dan de mens van de Kerk tot God de Vader naderen tenzij door Hem in wiens lichaam hij is? Anders moest hij geheel en al uit dat lichaam gaan en dan naderen!' Tenslotte deelden we hun mee, dat heden uit de Heer de Nieuwe Kerk wordt gesticht, die in de Openbaring onder het Nieuwe Jeruzalem wordt verstaan, waarin de eredienst alleen tot de Heer zal zijn gericht, zoals dat in de hemel ook zo is, en dat aldus alles vervuld zal worden wat van begin tot einde in het gebed des Heren ligt opgesloten.

Wij bevestigden al deze dingen uit het Woord bij de evangelisten en bij de profeten en uit de Openbaring, waarin van begin tot einde over deze Kerk gehandeld wordt en wel met zulk een overvloed van aanhalingen, dat ze er moe van werden.

De Armageddoniërs, die deze dingen met verontwaardiging aanhoorden, wilden ons betoog af en toe onderbreken, wat ze uiteindelijk ook deden.

Ze riepen toen uit: 'U hebt gesproken tegen de leer van onze Kerk, die zegt, dat men zich rechtstreeks tot God de Vader moet wenden en in Hem moet geloven.

U heeft u dus schuldig gemaakt aan schending van ons geloof; gaat daarom weg van hier, en zo niet, zullen we u met geweld uitzetten.

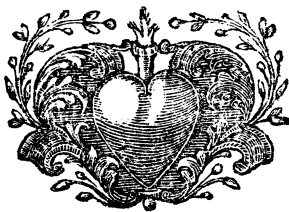
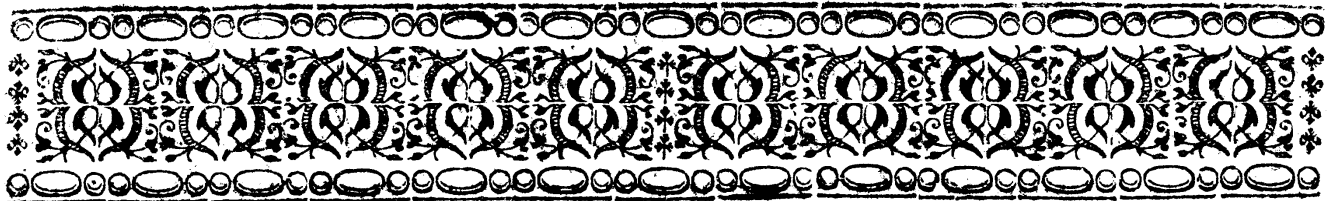
Hun verhitte gemoederen gingen van bedreigingen over in een poging daartoe, maar toen sloegen wij hen, door de ons gegeven macht, met blindheid en ten gevolge daarvan braken ze los, en zonder ons te zien renden ze blindelings alle kanten uit.

Sommigen vielen in de afgrond waarvan sprake is in de Openbaring, 'En zij opende de put van de afgrond en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven en de zon en het zwerk werden verduisterd door de rook van de put', (Openb. 9:2), die nu in de zuidelijke streek in het oosten is.

Daar zijn degenen die de 'rechtvaardiging door het geloof-alleen' bevestigen; en daar worden degenen die dit geloof uit het Woord bevestigen in een woestijn gezonden.

Ze worden daarheen gedreven tot aan de grenzen van de christelijke wereld, en worden daar vermengd met de heidenen.

1) *reusachtig mens*

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl